Ч. 257 — Середа 17 (29) падолиста 1899. — Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтовоі

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — До ситуациї. — Комунікат Молодочехів. — З угорского сойму. — Побіда Анґлійців в Єгипті. — Анґлійско-трансвальска війна).

На початку вчерашного засіданя Палати послів ґр. Клярі предложив письмо зі справозданем квотової комісиї. Управитель міністерства скарбу вніс квотовий закон. Дальше поміж письмами, внесеними до президиї Палати єсть предложене міністра кравої оборони ґр. Вельзерсгаймба о продовженю закона о поборі рекрутів на слідуючий рік. — З черги приступлено до дневного порядку т. є. до дальшого першого читаня предложень о угорскій угоді. Забрав голос хорватский посол Бянкині, котрий зачав свою бесіду по хорватски а аж відтак говорив по німецки. Сказав, що его товариші ні яко Славяни, а тим більше яко Хорвати не можуть голосувати за тою угодою. Взагалі не можуть чути ся вдоволеними зі стану річий, який істнує від 32 літ тому мусять голосувати против угоди, котра робить їм шкоди. Дальше п. Бянкині остро виступав против Угорщини і против дуалїзму. Обговорюючи відносини в Дальматиї сказав, що єсть виною Угорщини, що в тім краю не робить ся ніяких вкладів; бо Австрия знає, що Дальматия не довго буде належати до сеї половини монархії. Завдяки тому Дальматия єсть одиноким краєм не получепим зелїзницею з прочою монархією. Вказуючи на гнів Хорватів від Мадярів п. Бянкині назвав дуалїзм шкідним і домагав ся федералїзму. Бесідник говорив до години 5-ої з полудня. Промовляв переважно по хорватски і лиш деколи сказав кілька речень по німецки. По нім забрав голос социяльний демократ Бернер. Насамперед накинув ся па Молодечехів закидаючи їм, що ведуть скриту обструкцию, перейшовши ж до угоди з Угорщиною доказував, що таку важну справу бере ся з партийного становиска. Відтак критикував делеґациї, котрим закидував, що з легким серцем ухвалюють великі видатки, котрі дуже гнетуть населене. В квотовій справі социяльні демократи мусять займити опозицийне становище, бо підвисшене квоти з сторони Угорщини просто сьмішно мале. Що до реґуляциї валюти, то социяльні демократи в інтересі працюючих кляс заявляють ся за валютою золотою, бо срібло дуже стратило на вартости, однако мусять запротестувати против підвисшеня консумцийних податків особливо на підставі §. 14. Остаточно заявив ся п. Бернер против угоди з Угорщиною. — По промові Бернера замкнено дискусию і вибрано ґенеральними бесідниками „за" Молодочеха Масталька а „против" німецкого народовця Кайзера. На тім замкнено засідане і назначено слідуюче на нині.

Вчера відбули ся знов конференциї ґр. Клярі'ого з провідниками Чехів пп. Енґлем і Пацаком. Перед полуднем радив молодоческий клюб, однако нічого рішучого не ухвалив, лише уложив свої жаданя і уділив п. Енґлеви вказівок, заки той пішов на конференцию з ґр. Клярім. Найголовнійшим ческим жаданем має бути заведене ческого язика у внутрішній службі. Також обговорювано на тім засіданю відносини молодоческого клюбу до ческої шляхти. По довшій дискусиї сконстатовано, що нема ніякої причини до ріжниці між обома клюбами. В тій справі видали Чехи такий комунікат: Члени клюбу консервативної більшої посілости кн. Фридрих Шварценберґ і ґр. Чернін явили ся на вчерашнім засіданю молодоческого клюбу. Перший з них забрав голос і висказав бажане пізнати дійстні погляди молодоческих послів. По переведеній дискусиї сконстатував, що нема найменшої причини до ріжниць у взаімнім відношеню обох клюбів. Противно тепер можна впевнити на ново, що між обома клюбами істнує цілковита згода і порозуміне.

На вчерашнім засіданю угорского сойму внесло правительство продовжене закона войскового на 1 рік з задержанем дотеперішного континґенту рекрутів. — Перед приступленем до дневного порядку забрав голос Франц Кошут і заявив іменем сторонництва независимих, що не возьмуть участи ні у виборах до делеґациї ні в нарадах делеґацийних. Відтак відбув ся вибір делеґациї. Також палата маґнатів вибрала вчера членів делеґациї.

З Каїру доносять, що анґлійскому війску повело ся розбити цілу армію каліфа. Анґлійска колюмна зійшла ся з каліфом в місци віддаленім о 7 миль від Ґедід, і по завзятій борбі заняла его позицию. Сам каліф погиб з окружаючими его емірами. Всїх визначнійших емірів убито або полонено. Утік лиш один Осман Діґна. Армія каліфа цілковито розбита. Цілий табор впав в руки Анґлійців. До неволі взято кілька тисячів Арабів, разом з жінками і дітьми. Забрано також много худоби. Анґлійці мали трех убитих і дванайцять ранених.

З Наталю доносять, що головнокомандуючий анґлійскої африканьскої армії, Булер, вже станув в Дубрані і займе ся тепер стягненем анґлійских сил в Наталю і уложенем пляну великої акциї против армії Жубера. З Есткурт

7)

В серци горбатого.

(З польского — Естеї.)

(Дальше).

Дорога трех приятельок вела попри церков; церков була отверта; отже пішли пересьвідчити ся о правді слів Космеркової, а на еї горде питане: „А що, я не казала?" товаришки притакнули головами. Самі собі дивували ся, що доси не бачили такого важного доказу, відпираючого справу всіх горбатих на сьвіті, і ще з глубшим пересьвідченем вийшли з церкви, що пан Валерий може бути честним і добрим чоловіком, скоро сьвятий Ізидор мимо горба був сьвятим.

І не помилили ся. Кілька місяців по приїзді Мариєї до В. яко жінки пана Валерия Маркуша, вже всі знали, що горбатий носить жінку на руках, що порох перед нею стирає, а позаяк і доброта мужа має свої границі, то злобнійші говорили, що горбатий записав би душу чортови за жінку.

Найшов ся сей і той між золотою молодіжию місточка, що укладав собі пляни придбаня любови хорошої пані горбатихи — як еї називано. Навіть пану аптикареви мала дуже впасти в око, а що мав хороший ріст, був звинний, а до того мав дуже хороший вус, то навіть не сумнівав ся, аби пані Валерова могла не попасти в его сіти.

Тому бував часто у Маркушів, бо они не утікали від людий, а Мариєя була весела, любила часом побалакати і посьміяти ся, а горбатий так тонув в щастю, коли бачив жінку вдоволену і свобідну, що був би так справді душу запродав, аби лиш бачити усьміх на тім улюбленім лици.

З кождим днем був гордійший з свого скарбу, особливо коли побачив, що тепер у нікого не видко вже тої глумливої усьмішки з его особи.

З давнійшої недовірчивости і страху, аби не виставити себе на сьміх, коли ішов побіч своєї хорошої жінки, лишила ся ниві лиш гордість, бо чув ся більшим і щасливійшим від царів, а такий був зарозумілий, коли ішло о неї, що був би еї одів в золото, шовк і оксаміти, був би еї обсипав перлами.

А она? Справді була ему вдячна за ту честь, яку їй показував, хоч еї часом упоминала, що то гріх так дуже любити, але привязала ся до него. Добре їм було разом; вскорі і темна сестра прилучила ся до них разом, бо пан Петро пошукав собі другої дружини, котра доси вправді не уживала за сружа нарехи, але не могла стерпіти сліпої своячки, отже Мариєя, що лиш о тім гадала, спровадила еї до себе. Горбатий показав ся і тут дуже добрим, устроїв власною рукою комнатку для сестри, обклиїв їй навіть стіни паперами, хоч їх ніколи не мала бачити, вбивав гаки на вішальця, уставляв, прикрашував якимись образами — одним словом так займив ся приготовленям на приняте темної, що не міг не зворушити серця жени. Навіть докупив ще нову шафу, аби Івася мала де вішати річи, хоч Мариєя доказувала ему, що еї річи помістять ся дуже добре в одній комірці.

Приняте Івасї треба було зачислити до найкрасших хвиль в житю горбатого — бо коли вечером того дня з'їли вечерю, то Мариєя так була урадувана тим очевидним щастем сестри калїки, що аби показати вдячність мужеви за тілько доброти, сіла на его колїнах, і поцілувавши его в очи, сказала:

— Ти такий добрий Валерку, що ліпшого мужа нема на сьвіті!

Тої хвилї не мав забути в своїм житю пан Валерий, хоч би ему і десять раз прийшлось жити, она була верхом всіх его мрій. Не гадав, щоби можна бути так дуже щасливим на земли — ой, навіть і в небі.

Але щоби вернути до п. Людвика; заходив він від часу до часу мішати ся до тої спілки, котрій так добре було разом. Пану Валерию здавало ся часом, що він там непотрібний, але не дав того по собі пізнати; позволив хорошому витязеви жіночих сердець пробовати всіх штук; на видобуване пахучої хустки з кишені; а тайна витяганя хустки з елеґанцією спочиває головно в руках аптикарів; позволив ему свобідно розмавляти з женою, і хоч не любив

доносять, що дня 24. с. м. прийшло до горячої битви. Дві анґлійскі колюмни заняли горб обсаджений Бурами. Але Бури, скріплені артилериєю, відіпхнули ліве крило Анґлійців. Бури мали довгу армату, перед котрою замовкли найбільші анґлійскі маринарскі армати. Анґлійці мусїли цофнути ся до Есткурт. Ситуация в Мафекінґу має бути дуже критична, хоч зразу Анґлійці сьміялись з облоги. Тимчасом депеша з Мафекінґу, датована ще дня 15. с. м. стверджує, що наслідки бомбардованя суть страшні. В тім однім дни Анґлійці мали 19 убитих, між ними 2 офіцирів і 39 ранених. На біржи в Ґлесґо розійшла ся поголоска, що Мафекінґ капітулював. Поголоска доси урядово не потверджена.

Новинки.

Львів дня 28 го падолиста 1899.

— **Іменованя.** П. Намістник призначив секретаря намістництва: Стан. Коритовского до служби в старостві в Надвірній, а також переніс комісаря повітового дра Здислава Вавраша з Жовкви до Львова і концепіста намістництва Витовта Бартманьского з Городка до Жовкви. — Суд краєвий висший в Кракові іменував авскультантами практикантів судових: Володисл. Моруса, Сид. Ґібаса, Едм. Понґовского і Адама Каспарка; дальше оф. канц. при суді в Кракові Мих. Пшибиловского старшим оф. канц. при суді повітовім в Ниську. — П. Міністер судівництва іменував ад'юнктами судовими авскультантів: Каз. Сьвіжавского, Йос. Ганинчака, Конрад. Вендровского, Ан. Козьола, Ів. Завістовского і Ів. Питляра для львівского округа висшого краєвого суду, Йос. Пяара для Любачева, Мих. Слоневского для Рави, Волод. Обміньского для Заболотова, Ад. Чарнецкого для Жабя і Ів. Франкого для Жовкви. — П. Управитель міністерства просьвіти іменував директора мужескої семинариї учительскої в Кросні Ів. Кравчика директором мужескої семинариї учительскої в Ряшеві, а учителя женьскої семинариї учительскої в Кракові Сим. Матусяка директором мужескої семинариї учительскої в Кросні.

— **З перемискої епархії.** Титулярними совітниками еписк. консисториї іменовані: Григорий Копистяньский з Сітниці і Ів. Дуркот з Нової веси. — Крилошаньскі відзнаки одержав о. Йос. Долошицкий з Добрусина. — Завідательство в Стоянях одержав о. Вас. Лаврецкий.

— **З станиславівскої епархії** приняті до львівскої духовної семинариї: Ник. Бутковский, Евст. Хрущеский, Евст. Сливиньский, Ом. Лопушаньский, Григ. Гвать, Вол. Луговий і Михаїл Стрилко, на четвертий рік; Петро Павлюк і Мих. Гапкевич на другий рік, Ів. Устяновский і Петро Стефанович на перший рік, а Тар. Турчманович на третий рік.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Бадені виїхав до Відня, аби взяти участь в конференциї маршалків, для поправи фінансів коронних країв, котра розпочинає ся нинї в міністерстві скарбу.

— **Доповняючі вибори.** Вчера відбули ся два доповняючі вибори послів до ради державної, а то з міст: Тернопіль-Бережани і Новий Санч-Бяла-Величка та один доповняючий вибір посла до сойму з міста Коломиї. Послами вибрані: в Тернополи-Бережанах др. Цвиклиньский, професор львівского университету 912 голосами на 918 голосуючих, з Нового Санча-Бялої-Велички др. В. Біндер, бувший директор банку краківского для торговлї і промислу а тепер адвокат 838 голосами против 542, які упали на дра Л. Добошиньского, адвоката в Кракові. В Коломиї вибраний послом бурмістр п. Казимир Вигославский 619 голосами на 648 голосуючих. — Також у Відни відбув ся вчера доповняючий вибір до долїшного-австрийского сойму з VI. округа виборчого (Маріягільф). Вибраний послом антисеміт др. Патай, котрий одержав 4381 голосів. Кандидат нїмецкої поступової партиї Шляхтер одержав 802 голоси, кандидат социялїстів др. Пернерсторфер 801. — При такім самім доповняючім виборі в Вінер Найштадт вибраний послом до сойму долїшно-австрийского нїмецкий народовець Фохлер, котрий одержав 1154 голосів. Кандидат антисемітів Р. Штробах дістав лиш 795 голосів.

— **Про еміґрацию** пишуть з Белзкого: В Варяжи і в околици проявила ся бразилїйска горячка. Селяни продають хати і землю за безцїн. Жиди роблять сьвітлї інтереси. В Гамбурзї і в других приморских містах, де нині еміґранти всїдають на кораблї, вештають ся всюди агенти і розвідують ся про родинні обставини кождого виселенця, як: скілько ще свояків полишило ся дома, як їм веде ся, і т. д. На підставі тих вістий они висилають листи до оставших ся дома свояків, нїби від тих, що вже виїхали, захвалюють їм Канаду чи Бразилїю, малюють їм істий рай і радять та заклинають, щоби за ними поспішали до землї, молоком і медом плиючої. І люди вірять та позбувають ся батьківщини.

— **Смерть в огни.** З Відня телеґрафують, що передвчера рано померла там вдова ґрафиня Вільма Борковска. Коли еї служниця війшла рано до спальнї, найшла свою паню спалену в ліжку. Здиєть ся, що ґрафиня довго читала в ночи і забула загасити сьвічку. Від сьвічки займили ся занавіси коло ліжка і в той спосіб сплячa ґрафиня згоріла.

— **Траґічна сцена** розіграла ся на двах в Берлинї на сходах мешканя драматичної артистки, панї Мариї Баркани, до котрої прибув з прощанєм еї шурин, проф. унів. фльорентийского, 40-лїтний Вайле, покликаний в послїдних часах на професора войскової школи в Лїворно. Перед виїздом до Італїї, професор хотів ще попращати ся з материю, замешкалою в Ґановері і зіставив тому свою малу доньку у панї Баркани. Дитина відвела батька на сходи і кликала за ним: „Тату! оглянь ся ще за мною по раз послїдний!" Судьба хотїла, що професор глянув справдї по раз послїдний на свою дочку, бо в хвилю пізнїйше упав неживий на землю, в наслїдок наглого удару серцевого.

— **Веселий бенкет** устроїли собі римскі дневникарі, на котрім явило ся 150 осіб, щоби попращати свої обовязки справоздання з обрад парляменту. Як звістно, саля палати, в якій вели ся наради парляменту, грозить заваленєм, тому буде громадити ся парлямент в салї сенату, так малій, що ледви може помістити 45 осіб з загального числа 508 і 5 дневникарів з посеред 70. В наслїдок сего рішили публіцисти, що нї один з них не скористає з привилею, уділеного пяти людям і сегорічні наради парляменту не будуть описувані в дневниках. Бенкет відбув ся дуже весело. Звістний гуморист, Вассальо, редактор „Secolo XIX" прибув нарочно з Ґенуї, щоби виголосити на бенкетї похоронну мову.

— **Старі крейцарі** будуть приймати ся в державних касах лише до послїдного грудня с. р. З огляду на то, аби уникнути страт, треба їх вчасно виміняти або видати. Особливо треба на то звертати увагу селян. З пушок по церквах, як також ріжних товариств треба перед тим речинцем виймити гроші, бо по першім сїчня 1900 р. крейцарі будуть мати вартість лиш металю.

его, не був о него заздрістний, може тому, що всї злі пристрасти завмерли в души горбатого. Лиш то одно можна було припустити, що панї Валюсякова ще перед їх вінчанєм заповідала: що Марися відмінить в нїм всьо зле.

Що правда, то заздрість не мала ще часу обудити ся в нїм, бо кілько разів поглянув на очи Марисї тілько разів говорив собі з глубоким пересьвідченем:

— Она на него так не дивить ся, як на мене.

А однако чого той аптикар не робив, щоби лиш довести до того, аби Марися споглядала на него з більшою прихильностию як на горбатого. Бо обудилось в нїм правдиве завзяте покорити то одиноке серце, яке ему ще опирало ся. Як? Він? Він має суперника в тім страшнім, сьмішним горбію і має бути поборений? То ему не могло в голові помістити ся. Скорше увірив би, що нїхто нїколи більше не зажадає олїйку або румянку в его склепі, як щоби він міг відступити не добувши кріпости.

Бувало — коли виходив в гостину до Маркушів, то вливав ся цїлий своєю славною кольоньскою водою. А яка то була вода! На цїлім сьвітї такої не було. Не счислив би тих похвал, які за неї одержав.

Справдї непонятна річ, як Марися могла доси опирати ся таким трем річам як: вода, особа і скрипка; бо й смиком пішов пан Людвик на приступ до серця Марисї. Був в своїм роді віртуозом; добував з свого інструменту найріжнїйші дивні тони, не знані найбільшим артистам. Єго скрипка була зачарована, наслїдувала часом розбурхану природу, гук филь, скрегіт пили по зелїзї, писк душеного куряти, вите конаючого пса, а то всьо так вірно, так оригінально — бо мав сам свою школу, їшов дорогою поступу; — такт, павзи — відкидав яко непотрібні перешкоди.

По однім і другім музикальнім вечерку, коли видало ся пану Людвикови, що бачить вже на лици Марисї якесь розжалоблене рішеня на остаточний крок — виявити їй свої чувства.

Мав до того богато нагоди, часу не бракувало ему, бо всю роботу лишав на помічника. Тимчасом пан Валерий з рівною точностию пересиджував все довгі години в урядї, а его жінка порала ся коло дому. Розвела господарство дробом і то їй вело ся, садила ярини, спрятала, направляла біле, пильнувала горщків, одним словом виповняла всї свої обовязки.

Зараз коло неї, або недалеко темна Івася виробляла кошики, забавки, цьвіти — а що кілька місяців пан Валерий висилав повну пачку виробів Івасиних до Варшави, де куповано їх до одного маґазину.

Пан аптикар знав, що о деяких годинах застане Марисю дома без мужа і числив на таку годину.

На еї велике здивоване опинив ся одного дня в еї огородци саме коли виймала цебулю з грядки. Дивна мішанина запаху цибулї з кольоньскою водою (власного виробу) розійшла ся у воздусї; то не перешкаджало пану Людвикови користати з часу і сказати як дуже він щасливий, що застає її саму. Боя ся, аби ему хто не перебив уложеної з гори бесїди, тому попадав горячково в чим раз більший жар, аж наполохана Марися чим скорше відійшла до Івасиної комнати. Він пішов за нею, але коли побачив темну прийшов зараз до себе і так чемно почав бавити обі женщини розмовою, що Марися успокоїла ся. Подав їй навіть раду, чим найлїпше чистити стару одїж, научив еї нового способу, як позбути ся тарганів з кухнї.

Помимо тої нелюбовної розмови кидав на неї від часу до часу горячі погляди, она з звичайною вічливостию кілька разів мило усьміхнула ся, а він брав той усьміх як заохоту і не тратив надії, що колись може ему лїпше удасть ся.

Був би рад на пращанє шепнути щось до уха панї Валеровій, як раз укладав собі в гадцї хороше речене, коли нараз війшла панї Валюсякова і з гордостию втягнула до сїний порося на шнурку за ногу. Станула на порозї комнати, полишаючи порося в сїнях.

— Я вже купила, прошу панї. Бігме недорого. Тепер поросята подорожіли, бо зародила бульба, а то з добрих свиний — буде з него потїха. — То всьо сказала не переводячи духу.

Трохи змішала ся, коли побачила лице молодого героя, бо не було такої в місті, котра могла би спокійно видержати той орлиний погляд. Але певність себе вернула їй, коли Марися почала еї приязно витати і дякувати їй за прислугу, бо Валюсякова, сторожиха панї начальникової не потребувала купувати для когось чужого поросят. Але еї серце такою приязнею розгоріло для Марисї, що готова була кождої хвилї послужити їй і допомогти, а що мала богато досьвіду, то Марися радо корпстала з еї порад і практичности.

Тимчасом порося квичало, а що пан аптикар був нервовий, затикав пальцями уши. Чому же мав укривати перед Марисею, що має нерви? Такий панич як він, мусів мати нерви.

Марися, менше дбаючи о делїкатність розпливала ся в похвалах над новим добутком і цїлком забула о своїм гостю а навіть пальцї в ушах, доказуючі велику дразливість его нервів не зробили на нїй враженя, бо похвалила

— З судової салі. Вчера в ночи скінчив ся процес против Мечковского, о якім ми оногди писали. Трибунал, на основі вердикту судиїв присяжних, увільнив Мечковского від закинених єму злочинів тяжкого ушкодженя тіла, обманьства через намову до фальшивих зізнань перед судом і обиди чести одного сьвідка в часї розправи.

— Самоубийство. Вчера вечером о годині 6-ій відобрав собі житє арсеником Валерий Демчук, асистент зелїзниці в Денисові коло Тернополя. — Перед кількома днями донесено з Тернополя, що в Денисові пропало з каси зелїзничої 8000 зр., а рівночасно зник без вісти тамошний урядник Демчук. Кілька днів пізнїйше розійшла ся друга вість, іменно, що Демчук побіччя са арештований відобрав собі житє вистрілом з револьвера в Кракові, чи в дорозї до Кракова. Тимчасом несподїзано прибув Демчук до Львова. Мешкав в однім з тутешних готелїв, де не маючи чим заплатити комнати лишив на застав слюбну обручку, а сам перенїс ся до готелю при ул. Трибунальскій. По полудни вернув з міста до дому і від тої пори не бачено єго. О годині 6-ій найшов єго готелевий слуга в лижку без житя. На столику лежали три листи, решітки арсенику і ключі. Один лист був заадресований до ад'юнкта зелїзниці в Денисові, другий до дирекциї зелїзниць в Станиславові, а третий до дирекциї полициї у Львові. В тім послїднім листї пише він, що відбирає собі житє, бо несправедливо підозрівають єго о крадіж 8000 зр. і що правдиву причину виявляє в листі до дирекциї зелїзниць в Станиславові. Ключі від каси мав при собі, гроший не найдено при нім ніяких і в листі до полициї подав що не має ніяких. Трупа за рано до трупарнї. Помершйй мав 34 лїт, був вдівцем і лишив двоє малих сиріт.

— Засуджений на смерть і увільнений. В маю с. р. станиславівский суд засудив на смерть селянина Михайла Бакия, обжалуваного о то, що спалив жанцем рідного вітця в стодолї. Тепер відбула ся в Станиславові апеляцийна розправа, внаслїдок внесеної жалоби неважности. Судиї присяжні заперечили питаня щодо скритоубийства і підпалу і Михайло Бакий, проживши кілька страшних місяців під грозою смерти вийшов на волю. Показало ся іменно, що при першій розправі зізнавали против него сьвідки з личної мести.

— Страшна драма. В Яссах оженив ся 50-лїтний богатий вдовець, Йоніца Н. з молодою 20-лїтною панночкою. Син Йоніци 20-лїтний Раду відбував тимчасом студиї в Парижи. Єго візвав батько, щоби прибув до дому і познакомив ся з своєю молодою мачохою. Син послухав батька, та єго поворот був причиною страшного нещастя. Мачоха і пасерб залюбили ся в собі і раз застав їх Йоніца в любовних обіймах. Взяла Йоніцу люта злість і вистрілами з револьвера положив він трупами жінку і сина. Коли другого дня узрів два трупи, третим вистрілом відобрав собі житє.

— Посол парляменту вождом розбійників. Недавно назвав один з послів італїяньского парляменту свого товариша, посла з Палермо, Рафаїла Палїцоля злодїєм, розбійником і вождом бандитів, а значна часть парляменту оплескувала сї епітети. Палїцоля не відповів на сї тяжкі обвиненя, і тепер показує ся, що він ще в році 1893 найняв убийників, що заштилетували в ваґонї І-ої кляси сенатора, Нотарбартоля і тїло викинули опісля через вікно ваґону. Була се месть за то, що Нотарбартоля відкривав ріжні злодїйства Палїцолї, сповнювані в майнї міста Палермо. Перед судом в Медіолянї стають тепер обвинені о сповнене убийства, кондуктор поїзду і один з зелїзничих слуг. Публична опінїя догадувала ся однак, що за ними стоїть хтось могучий. Тайну розкрив син убитого, офіцир, що вже від кількох лїт вказував на Палїцолю, яко на убийника, однак Палїцоля умів все справу в судї убити. Тяжкі підозріня вказують вправдї, що лише Палїцолї залежало на убитю Нотарбартоля і що нїхто иншйй не міг довести до сего убийства.

— Закопані скарби. Париский Temps доносить про закопане золото в Індиях такі вісти: З загальної продукциї золота, яку по відкритю Америки обчисляють на сорок мілїонів марок, в часї чотирох послїдних столїть, спору часть перевезено до Индиї і укрито там в дивний спосіб. Дістала ся там она знов під землю, і в теперішних сховках єї тяжше віднайти, як в покладах земних. В протягу часу від 1837 до 1898 вивезено там за 3.154 мілїонів марок сего дорогоцїнного металю більше понад суму вивозу, а що та ріжниця істнує від соток лїт, можна собі представити, які скарби поглотив в собі індийский острів. Від хвилї, в котрій Англичани почали там своє панованє, чужа власність, в наслїдок безнастанних забурень, перестала бути річию, гідною пошанованя, а напротив ставала чим раз частїйше лупом сильнїйшого. Щоби отже охоронити своє майно перед злодїями і розбишаками, закопувано єго до землї, а ті средства обережности війшли в звичай і хоть нинї нема небезпечности, мешканцї Індиї закопують свої гроші, як би не знали иньшого способу переховання. Богато таких перехованих скарбів найдено тепер під склепленями замкових підземних ходів, під валами цитаделї. Скарби ті перележали нераз віки, о скілько можна судити по монетах і виробі цїнних біжутерий. Свого часу видало ся анґлїйским властям підозрілою річию жадане Магард-шахя з Індиї звороту кріпости Ґваліон. Інтриґами і просьбами довів шах до того, що єго жадане сповнено. Кріпость єму звернено, і доперва тепер вийшла на яву властива причина єго заходів. Під мурами кріпости находило ся 1.200 мілїонів марок в золотї. Сьвідомі річи твердять, що в одній президентурі Бомбаю Індияни мають на 240 мілїонів золота закопаного в землї. Під сьвятинями Індиян мають бути підземні місця, повні сего дорогого металю.

— Помер в Петербурзї вчера архієпископ Козловский, митрополит рим. кат. церкви в Росиї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Букарешт 28 падолиста. Вчера отворено румуньский парлямент престольною бесїдою, котра вичисляє численні предложеня правительственні, а між иншими реформу податкового закона в тім напрямі, аби тягари розложити рівномірно на ріжні верстви населеня.

Льондон 28 падолиста. Ґен. Булер доносить з Пітермаріцбурґа, що відділ ґен. Гільдієрда побив Бурів під Есткур. Англїйцї мають 14 убитих і 50 раних.

Гаґа 28 падолиста. Королева і королева мати виїздять в середу до Флїссінґен, аби повитати повертаючу з Англїї німецку цїсарску пару.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ся над поросятем і почала єго гладити та приговорювати з пестощами.

— Не квичи бідненьке, не буде тобі кривди. Чекай дістанеш бульби і соломи, аби було тобі мягко — а поросятко таке було біле, таке чисте, що лиш встид перед Валюсяковою вдержував Марисю, що єго не поцїлувала.

Пан Людвик не міг довше стерпіти такого простого виду, була навіть хвиля така страчена для Марисї, в котрій заслонив рукою очи, немов би хотів позбути ся тої прикрої сцени.

— То погань той горбій — воркотів відходячи. — Такій хорошій женщинї велить працювати від рана до вечера, памятати о поросятах та о цебули. Алеж бо она й стратила в моїх очах. То не те, що я гадав. От дурна гуска. Але що хороша, то хороша. Ну, це не все страчене....

Що до того, чи всьо страчене чи нї, тяжко з гори судити, але в чім рішучо помилив ся пан Людвик, то в тім, що горбатого назвав поганию, задля браку любови до жінки.

Колиб він лиш бачив горбатого як ішов з бюра до дому. Кілько разів ішов витоптаною вже стежкою до свого дому, від хвилї, коли в нїм уміспив Марисю, тілько разів серде єго било і горло стискалось єму від надміру зворушеня.

Ішов все приспішеним кроком, був би навіть переганяв ся в бистроногим Йосифом, але встидав ся доки був на улици, однако скоро дістав ся на передмісте, то починав справдї підбігати, аж жінки, що сидїли на присїпі під вечер, говорили: „Урекла жінка горбатого. Хто би єго тепер пізнав. І красший і звинньйший і лїпший. А як спішить ся до дому. Ой, ой — не диво. Має хорошу птицю в клїтцї.

Що хорошу, о тім пан Валерий знав найлїпше.

Марися виходила напротив него то на поріг дому то до воріт. Коли єї так з далека побачив, так в нїм щось розпливало ся, такого блеску набирало всьо довкола него, така якась чудова музика грала єму в серци, що вже сам собі не знав ради. Здавалось єму часом, що то вже хиба гріх бути так дуже щасливим.

Коли ставув побіч жінки і коли почав цїлувати єї руки і глядїти з любовю в очи — то і она чула ся щасливою і дякувала Богу за такого мужа.

Питав єї чи не змучена, чи здорова. Сварив, що за богато працює, доказував, що він потрафить на всїх робити, коби лиш она спочивала і убирала ся і була панию і мала білі руки.

Так псовав горбатий жінку — а як она на соблазнь пана Людвика і цебулю з землї сама брала і коло поросяти ходила, то вже така була єї добра воля, але не воля єї чоловіка.

Колиб горбатому сказано, що має рубати дрова і носити воду, товчи камінє на гостинци, мити поміст і працювати за десятьох в найтяжший, найпідлїйший спосіб, аби лиш жінцї було добре, то був би і не їв і не пив і не спав, а кував, товк, рубав, аби лиш дати як найбільше своїй улюбленій дружинї.

Доси не збувало їй на нїчім. Мусїла лиш гнївати ся, що видає непотрібно гроші та кождої хвилї зносить якісь дарунки для неї.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).